

Til § 3

Reglen har betydning f.eks. for personer under 18 år, der er født og opvokset her i landet sammen med forældre, der ikke ønsker eller ikke er kvalificeret til at opnå dansk statsborgerskab. Reglen kan også have betydning f.eks. for børn og unge, der ikke har ophold her i landet på det tidspunkt, hvor forældrene har fået tildelt dansk statsborgerskab, f.eks. for pakistanske børn, der er blevet sendt hjem til Pakistan for at gå i skole, men som senere tager ophold i Danmark. Efter forslaget kan der i sådanne tilfælde ikke selvstændigt meddeles dansk statsborgerret til sådanne ansøgere, medmindre der foreligger ekstraordinære forhold, der ville gøre det yderst betænkeligt ikke at meddele dem dansk indfødsret.

Til § 4

Udformningen af § 4 repræsenterer en væsentlig styrkelse af hidtidig praksis, bortset fra tilfælde, hvor der alene er tale om bagatelforseelser.

Navnlig fremhæves, at ubetinget straf af hæfte eller fængsel i indtil 3 måneder er til hinder for naturalisation i 8 år fra gerningstidspunktet mod nu mindst 5 år, og at fængselsstraf på 3 måneder eller derover efter forslaget er til hinder for naturalisation i mindst 10 år mod i øjeblikket 7 år fra gerningstidspunktet. Samtidig indføres den forbedring, at der efter fængselsstraf på 6 måneder eller derover ikke kan opnås dansk indfødsret.

Til § 5

Reglerne om naturalisation for ansøgere, der har modtaget sociale ydelser i henhold til lov om social bistand m.v. ændres efter forslaget, navnlig således at karenstiden forlænges fra 5 til 6 år efter hjælpens ophør. Der sker tillige den styrkelse af reglerne, at bistand m.v. skal være tilbagebetalt forud for naturalisationen. Det er således uden betydning, om de sociale myndigheder på mere eller mindre vilkårligt grundlag har eftergivet gælden.

Til § 6

Reglen er præciseret i forhold til den hidtidige regel, der lægger vægt på det ganske uklare kriterium, om skatterestancen skyldes forhold, »der ikke kan lægges ansøgeren til last«.

Til § 7

Som bekendt opgav Folketingets flertal og Indenrigsministeriet for få år siden kravet om, at en ansøger

for at blive accepteret skulle være integreret i det danske samfund. Dengang foretog politiet en meget indgående undersøgelse af, i hvilket omfang ansøgeren havde opbygget relationer til danskerne på sin arbejdsplads og i privatlivet, ligesom politiet aflagde besøg i ansøgerens hjem og beskrev hjemmets indretning i politirapporten. En så indgående undersøgelse fandt det politiske flertal uværdigt og tog derfor initiativet til at fjerne kravet om integrering i det danske samfund. Til gengæld er kravet om sprogkunderskaber vigtigt.

Den hidtidige administration af kravet om sprogkunderskaber er imidlertid ikke tilfredsstillende. Der stilles i praksis alene krav om, at ansøgeren skal være i stand til uden nævneværdige vanskeligheder at føre en samtale på dansk med den accent, der måtte være naturlig for den pågældende. Derimod kræves ikke, at ansøgeren skal være i stand til at skrive og læse dansk, og den pågældende behøver ikke at have dansk som hjemmesprog.

Ansøgere, der på grund af manglende sprogkunderskaber får afslag på deres ansøgning om indfødsret (og det drejer sig om flere hundrede på årsbasis), bliver normalt tilbudt at møde til en samtale i Justitsministeriet med henblik på en ekstra vurdering af danskunderskaberne. Begrundelsen er et ønske om at undgå den forskelsbehandling, der kan forekomme, fordi samtalerne med ansøgerne foregår i 54 lokale politikredse samt på de 5 københavnske politistationer.

I nogle tilfælde bliver samtalen i Justitsministeriet afgørende for, at ansøgningen alligevel imødekommes.

Formålet med den ændrede formulering af § 7 er at sikre, at danske statsborgere både i skrift og tale behersker det danske sprog på et rimeligt højt niveau. Det er af mange grunde yderst uheldigt, hvis en stor, og voksende, gruppe af danske statsborgere udgør en sproglig underklasse, der måske ikke forstår det danske skriftsprog og ikke kan formulere sig tilfredsstillende i samkvem med andre danskere.

Ændringen medfører, at der tilrettelægges en skriftlig og mundtlig prøve, hvor kravene er ensartede og kendte. Ansøgerne får derved mulighed for at forberede sig gennem frivillig undervisning.

Til § 10

Bestemmelsen tager fat om og søger at løse det problem, der for en del ansøgere er yderst reelt, nemlig loyalitetskonflikten mellem på den ene side kravet om loyalitet over for dansk lovgivning og på den anden side det tilsvarende krav om loyalitet overfor